

ת"פ 20422/05/17 - מדינת ישראל נגד מאור אינדפורקר

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 20422-05-17 מדינת ישראל נ' אינדפורקר (עציר)

בפני כב' סגן הנשיאה, השופט אליהו ביתן
בעניין:

המאשימה: מדינת ישראל

נגד

הנאשם: מאור אינדפורקר (עציר)

גזר דין

כללי

1. בטרם שמיעת הראיות בתיק הגיעו הצדדים להסדר טיעון במסגרתו הודה הנאשם בעובדות כתב האישום שהוגש נגדו, שאלה עיקריהן-

ביום 03.05.17 בסמוך לשעה 20:00, ע.ג. - אשה ילידת 1952 (להלן: "המתלוננת") - הלכה ברחוב באופקים ובידה תיקה האישי שהכיל ארנק ופריטים נוספים. לפתע, הנאשם הגיח מאחוריה ומשך את התיק בחוזקה מידה, על מנת לגנוב אותו. כתוצאה מכך המתלוננת נפלה על הקרקע ונחבלה בידה. הנאשם נמלט מהמקום מבלי שהצליח לגנוב את התיק.

עקב הנפילה נגרמו למתלוננת המטומה בחלק העליון הפנימי של האמה השמאלית ורגישות באגן השמאלי, והיא נזקקה לכדורי הרגעה.

2. על יסוד הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום כאמור, הוא הורשע בעבירה של נסיון שוד בנסיבות

מחמירות, לפי סעיף 403 סיפא לחוק העונשין תשל"ז-1977.

3. במסגרת הסדר הטיעון הוסכם בין הצדדים כי התביעה תעתור להטיל על הנאשם 24 חודשי

מאסר בפועל, כולל הפעלת מאסר על תנאי התלוי ועומד נגדו, וההגנה תטען לרכיב זה כראות עיניה. כן הוסכם כי יוטלו על הנאשם מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת.

4. לבקשת ההגנה ובהסכמת התביעה, שירות המבחן התבקש להכין תסקיר על הנאשם.

תסקירי שירות המבחן

בתסקירי שירות המבחן על הנאשם צוינו בין היתר הדברים הבאים:

הנאשם בן 22, רווק. בילדותו, משפחתו התגוררה בבית סביו וסבתו ובהיותו בן 5 הוריו עברו להתגורר בבית משלהם והוא המשיך להתגורר בבית סביו וסבתו וחווה אותם כדמויות הוריות אשר דאגו

לשלומם ורווחתם. הנאשם התקשה להסתגל למסגרת בית הספר. בגיל 8 הוצא מביתו להוסטל, בצו בית

משפט, למשך 3 שנים. בהמשך, למד שנתיים בפנימייה טיפולית בירושלים, בצו בית משפט. בגיל

14, עקב מעורבות בפלילים, עבר להוסטל "בית עלם" למשך כשנה וחזר להתגורר בבית סביו וסבתו

באשדוד. בגיל 15 עזב את הלימודים ועבד בעבודות מזדמנות עד שבגיל 18 וחצי נפגע בתאונת דרכים בעקבותיה נגרמו לו נזקים וחבלות שהקשו על תפקודו. בהמשך, נדון לשנת מאסר בפועל. הוא שוחרר מהמאסר בחודש יולי 2015, התגורר במחסן באשדוד ועבד בעבודות מזדמנות. בהמשך עבר להתגורר עם חברתו בבית הוריה באופקים.

אביו של הנאשם היה מכור לאלכוהול וריצה עונשי מאסר. אחותו בת ה- 19 לוקה בפיגור ושוהה בהוסטל מגיל 7, ושני אחיו, בני 12 ו-13, הוצאו מהבית לפנימייה.

לחובתו שלוש הרשעות בעבירות של איומים, ניסיון לשוד, ושוד, והוא ריצה עונש מאסר.

אשר לצריכת סמים ואלכוהול, מסר כי התנסה לראשונה בסמים בגיל 14. כיום צורך סמים מסוד

קנבואידים פעמיים בשבוע, ושותה אלכוהול מדי יום, בכמויות של עד בקבוק ליום.

בשלב המעצר הנאשם הביע רצון להשתלב בקהילה לצורך טיפול ממושך ואינטנסיבי בבעיות ההתמכרות שלו, ונבחנה התאמתו לטיפול במסגרת קהילת "בית אביבה". הנאשם נמצא מתאים לטיפול, אך הביע עמדות אמביוולנטיות להשתלב בו. צוין כי לאחרונה הנאשם שב וביקש להשתלב בטיפול במסגרת קהילה.

אשר לעבירה, הודה בביצועה והביע צער עליה. מסר כי ניסה לחטוף את התיק בהיותו תחת השפעת

אלכוהול.

שירות המבחן שקל את גורמי הסיכוי והסיכון של הנאשם, התרשם כי הוא מצוי בתהליך של

התבגרות וכי הוא מביע מוטיבציה להשתלב בטיפול, והמליץ לדחות את הדיון בעניינו ולבחון

הזדמנות לשלבו בטיפול.

בתסקיר משלים צוין, כי הנאשם עבר ראיון בקהילה הטיפולית "בית אביבה" ונמצא מתאים

להשתלב שם.

בתאריך 18.01.18 הנאשם עבר מבית המעצר לקהילת "בית אביבה".

ביום 25.02.18 דווח כי יומיים קודם הנאשם עזב את הקהילה על דעת עצמו. בעקבות זאת הוא שב ונעצר עד תום ההליכים המשפטיים.

טיעוני הצדדים

1. ב"כ התביעה חזרה על פרטי מעשה הנאשם. הפנתה לערכים החברתיים שנפגעו ולמידת הפגיעה בהם, ולנסיבות ביצוע העבירה, וביניהן, גילה של המתלוננת- 66, הנזק שנגרם לה והמניע לביצוע העבירה. היא הפנתה לפסיקה וטענה כי מתחם העונש ההולם נע בין 12 ל- 36 חודשי מאסר בפועל. אשר לעונש הראוי לנאשם בתוך המתחם שהוצע, ציינה, כי הנאשם אמנם צעיר, אך לחובתו עבר פלילי והוא אף נשא מאסר; כי אין לתת לנסיבות חייו הקשות שיקול ממשי, וכי מול נסיבותיו של הנאשם עומד קורבן העבירה אשר נקלע לאירוע שלא מרצונו; והדגישה את הצורך בהרתעת היחיד והרבים. פירטה את עברו הפלילי של הנאשם, הכולל הרשעות בעבירות של איומים, סיוע לחבלה במזיד ברכב ושווד מזוין, ולאחרונה נידון במסגרת ת"פ 47140-07-14 של בית המשפט המחוזי באר-שבע לשנת מאסר בפועל ולמאסר על תנאי, שהעבירה כאן מפעילה אותו. טענה, כי התביעה שקלה את הודאת הנאשם ונטילת האחריות שלו על מעשיו, ועתרה להטיל על הנאשם 20 חודשי מאסר בפועל; להפעיל את תשעת חודשי המאסר על תנאי שהוטלו עליו בת"פ 47140-07-17 הנ"ל באופן שארבעה חודשים מתוכו יהיו במצטבר לתקופת המאסר שתוטל על הנאשם בתיק זה וחמישה חודשים בחופף לו; מאסר על תנאי; ופיצוי למתלוננת.

2. ב"כ הנאשם טען, כי בעת ביצוע העבירה היה הנאשם שיכור וכי בסופו של דבר המתלוננת לא נפגעה פיזית. הוסיף, כי לא קדם לעבירה תכנון וכי הנאשם לא הפעיל אלימות כלפי המתלוננת. טען כי מתחם העונש ההולם נע בין 6 ל- 24 חודשי מאסר בפועל. טען, כי הנאשם ניסה להשתלב בטיפול אך הדבר לא הסתייע. הוא בן 22. סיפור חייו מורכב. בגיל 7 הוצא מביתו וכל מהלך חייו עבר מהוסטל להוסטל. הנאשם גר ברחובות, לבדו. בשנה האחרונה הוא הכיר בת זוג שתומכת בו והדבר נותן תקווה לשיקומו. הנאשם הודה ולקח אחריות על מעשיו.

עוד טען, כי הסדר הטיעון בא על רקע קשיים ראייתיים כבדים הנוגעים לזיהוי הנאשם כמי שביצע את העבירה. הסכים כי העבירה בה הורשע הנאשם מפעילה את המאסר על תנאי התלוי ועומד נגדו.

3. הנאשם אמר שהוא לוקח אחריות מלאה על מעשיו ומביע עליהם צער וחרטה. הביע את רצונו להתחתן ולשנות את חייו. ציין כי הגיש בקשה להשתלב בטיפול בכלא, האורך 9 חודשים.

דין והכרעה

1. הערכים החברתיים המוגנים בעבירת השוד, הם בין היתר ערכי שלמות הגוף, שמירת הקניין, כבוד האדם, ושמירת הסדר ובטחון הציבור. כאשר קרבן העבירה הוא אדם מבוגר, מתקיים ערך חברתי נוסף, של הגנה על "אוכלוסיות חלשות". במקרה זה, מידת הפגיעה בערכים החברתיים הרלוונטיים הינה משמעותית.
2. מדיניות הענישה בעבירות השוד, מחמירה (ראה ע"פ 5881/14 עמנואל ביארי נ' מדינ"י. פורסם בנבו. מיום 26.7.15). אולם, מטבע הדברים קשת העונשים המוטלים על עבירה זו רחבה והעונש המסוים מושפע מהנסיבות הקונקרטיות של המעשה ושל מבצעו.

בע"פ 7925/15 **איסק אטוראן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 14.4.2016) המערער הבחין במתלוננת ובחברתה צועדות ברחוב, החל ללכת אחריהן ואז תפס את תיקה של המתלוננת ומשך אותו ממנה בחוזקה. המתלוננת התנגדה למערער ומשכה את התיק חזרה והמערער הכה אותה בידיו, הפיל אותה לארץ וגרר אותה מספר מטרים לאורך הכביש, כשהתיק בידה והיא צועקת לעזרה. כשחברתה ניסתה לסייע לה, המערער הדף אותה בחוזקה באמצעות מרפקו. עובר אורח ששמע את צעקות המתלוננת הגיע למקום ותפס את המערער, שניסה לברוח. כתוצאה ממעשי המערער נגרמו למתלוננת חבלות שונות בגופה והיא נזקקה לטיפול רפואי. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין שנתיים ל-5 שנות מאסר בפועל וגזר על המערער 36 חודשי מאסר בפועל.

בית המשפט העליון קיבל את הערעור וקבע-

"לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ואת הפסיקה אליה הפנו, אני סבורה כי המקרה דנן נמנה עם המקרים החריגים בהם מוצדקת התערבות בעונש שגזרה הערכאה הדיונית, על דרך של הקלה מסוימת בעונש המאסר בפועל שנגזר על המערער והעמדתו על 30 חודשי מאסר בפועל תחת 36 חודשי המאסר שנגזרו עליו, וכן הקלה בתקופת המאסר חלף הקנס באופן שתעמוד על 5 ימי מאסר תחת 30 הימים שנקבעו. אכן, בית משפט זה עמד לא אחת על חומרתה של עבירת השוד הפוגעת פרט לנפגעי העבירה עצמם גם בתחושת הביטחון של הציבור כולו, ועל הצורך בעונשים ממשיים ההולמים את חומרתה ואת נזקה (ע"פ 588/13 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 13 (27.8.2013); ע"פ 5617/13 כהן נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה ט' (27.5.2014)). ואולם, חשוב לזכור כי עבירת השוד "לובשת [עבירת השוד] פנים וצורות רבות וקביעת מתחמי הענישה ההולמים בגינה מגוונת" (ע"פ 4841/13 ספי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה י"א (6.2.2014)). כך, אין דינו של שוד המתבצע בצוואת באישון לילה לאחר תכנון מוקדם ותוך שימוש בנשק, כדין שוד המתבצע באופן ספונטני ובלתי מתוכנן על-ידי היחיד (ראו למשל: ע"פ 1286/13 אבו ג'ומעה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 14 (20.1.2014)). ... מתחם הענישה שקבע בית משפט קמא במקרה דנן והעונש שגזר על המערער, סוטים ממדיניות הענישה שננקטה במקרים דומים ואין בגזר-הדין הבחנה מספקת בין נסיבותיו של המקרה דנן - שאינו מצוי ברף הגבוה של עבירות השוד והניסיון לשוד - למקרים אחרים חמורים ממנו (ראו והשוו: ע"פ 2678/12 אבו כפ' נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (15.1.2013); ע"פ 6001/13 קסה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (29.1.2014) (להלן: עניין קסה); ע"פ 6862/13 חג'אזי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו]

(7.7.2014); ע"פ 5881/14 ביארי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (26.7.2015) (להלן: עניין ביארי); ע"פ 8465/14 כרכי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (24.8.2015) (להלן: עניין כרכי)). **למעשה הפסיקה חזרה וקבעה כי במקרים כבענייננו, בהם בוצעו מעשים ללא תכנון מוקדם, ללא שימוש בנשק ומבלי שנגרמו לנפגעי העבירה נזקים חמורים, יעמוד מתחם הענישה בין מספר חודשי מאסר בפועל לבין 28 חודשי מאסר בפועל, והעונשים שיגזרו יהיו בהתאם לטווח זה** (ע"פ 7655/12 פייסל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (4.4.2013); ע"פ 5942/13 מג'ד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (10.2.2014); עניין יחיא, פסקה 11). על כן, אין מנוס מן המסקנה כי המתחם שקבע בית המשפט קמא חורג ממתחם הענישה הראוי."

בע"פ 772/13 **יחיא נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 26.5.14) דובר במערער יליד 1990, שב"ח, אשר הבחין במתלוננת בגן ציבורי, ניהל איתה שיחה קצרה ואז נטל את תיקה ונמלט מהמקום בריצה. המתלוננת רדפה אחריו תוך שהיא צועקת לעברו "גנב", ובחלוף מספר שניות הצליחה להשיגו. בשלב זה המערער חסם את פיה כדי להשתיקה, אחז בידה בכוח והפילה ארצה, שכב על גופה והכניע אותה, ולאחר מכן קם ונמלט מהמקום עם התיק. בית המשפט המחוזי הטיל עליו 4 שנות מאסר בפועל.

בית המשפט העליון קיבל את ערעורו על חומרת העונש, קבע כי מתחם העונש ההולם בעבירת שוד שבוצעה בנסיבות בהן הנאשם פעל לבד, ללא תכנון מוקדם וללא איום בנשק, נע בין 6 ל- 28 חודשי מאסר בפועל. והטיל על המערער - שהיה נעדר עבר פלילי, נטל אחריות והביע חרטה - **24 חודשי מאסר בפועל**.

בע"פ 6862/13 **חג'אזי נגד מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.6.14) המערער תלש בכוח שרשרת זהב מצווארו של המתלונן וברח. בית המשפט המחוזי קבע שמתחם העונש ההולם למעשה נע בין 2 ל- 5 שנות מאסר, וגזר על המערער 40 חודשי מאסר.

בית המשפט העליון קיבל את ערעור המערער וקבע, כי מתחם העונש ההולם שנקבע בפרשת יחיא הנ"ל לעבירת שוד חד פעמית שבוצעה באופן ספונטני, לא כללה שימוש בנשק ונלוותה לה דרגת אלימות נמוכה, מתאים עקרונית למעשי המערער, והטיל על המערער **28 חודשי מאסר בפועל**.

3. כאשר קורבנות השוד הם אנשים מבוגרים, הענישה היא על הצד הגבוהה-

בע"פ 5209/17 **סופיאן אבו נסרה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 24.1.2018) המערערים נסעו ברכב והבחינו במתלוננת, אשה כבת 65, כשעל ידה תיק, ואחד מהם החליט לשדוד את התיק. לשם כך ביקש מהאחר לנהוג במכונית בזמן שהוא ישדוד את תיקה של המתלוננת. השניים חלפו על פני המתלוננת ועצרו את המכונית. אחד מהם התנגב אל מאחורי המתלוננת, דחף אותה בחוזקה, משך את התיק בכוח, ואז נמלט למכונית המונעת בו חיכה לו האחר והם נמלטו מהמקום. כתוצאה מהתנגדותה למשיכת תיקה, נפלה המתלוננת ארצה ונגרמו לה חבלות. האחר נהג במכונית על אף שלא היה לו רישיון נהיגה.

בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם ביחס למערער שביצע את השוד נע בין 24-42 חודשי מאסר; וביחס למערער שנהג ברכב בין 15-32 חודשי מאסר. וגזר **32 חודשי מאסר בפועל** למבצע השוד ו-22 חודשי

מאסר בפועל לנהג.

בית המשפט העליון דחה את הערעור וקבע-

"חומרתה של עבירת השוד ברורה מאליה, קל וחומר כאשר קורבנות העבירה הם אזרחים מבוגרים, שלעתים הם 'טרף קל' לביצוע עבירות שוד; אזרחים אלו זכאים לתחושת ביטחון ולידיעה כי מי שיתקוף אותם לא יחמוק מן העונש הראוי לו. "חברה שבה תחושת הביטחון האישי של בניה ובנותיה, ובמיוחד החלשים שבהם, כגון קשישים, מעורערת - זקוקה לשיקום ולחיזוק, כדי שתחושה ראויה תשוב על כנה [...] בית המשפט הוא אחת הכתובות ההכרחיות לציפיה זו. אין בידו ארנק של תקציבים לחיזוק הביטחון האישי, אך יש בידו חרב שבמקרים המתאימים עליו להניפה, היא חרב הענישה" (ע"פ 2163/05 אלייב נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה ו (12.12.2005)). העונשים שנגזרו על המערערים - לשם כך נועדו. אכן, בהתחשב במכלול הנסיבות אין מדובר בעונשים קלים, אולם לא מצאנו כי הם חורגים מן הרף הראוי, באופן המצדיק את התערבותה החריגה של ערכאת הערעור."

4. מעשה הנאשם התבטא בתנועה אחת או בפעולה אחת, שנעשו בין רגע, לאחר שהוא הבחין במתלוננת. לא נטען בכתב האישום כי הוא עקב אחריה, או שמעשה השוד תוכנן מראש; הנאשם ביצע את העבירה לבדו וכל הפעולות הכרוכות בה נעשו על ידו בלבד; כתוצאה ממשיכת התיק על ידי הנאשם, המתלוננת נפלה ארצה ונגרמה לה המטומה בחלק העליון הפנימי של האמה השמאלית ורגישות האגן השמאלי. אמנם, הפגיעה הפיזית שנגרמה למתלוננת אינה מן החמורות, אך מעבר לפגיעה הפיזית, הלא פשוטה לאדם בגילה של המתלוננת, אירוע כזה מותיר את רישומו הטראומטי בקרבן למשך זמן רב ופוגע בתחושת הבטחון שלו, של סביבתו ושל הציבור הכללי שנחשף למעשה; הנזק שהיה צפוי להיגרם ממעשה הנאשם, יכל להיות חמור יותר. בדרך כלל, חטיפת תיק שכזו כרוכה בהפעלת כח, המועבר גם אל גופו של הקרבן ופוגע בו, בין ישירות, בין כתוצאה מנפילה - על סכנותיה הידועות, ובין כתוצאה מהמתח וההתרגשות הנלווים למצב, והתוצאה יכלה להיות חמורה; הנאשם ביצע את העבירה מתוך בצע כסף.

5. בהינתן שהסדר הטיעון כאן הושפע בין היתר משיקולים ראייתיים שטיבם לא פורט בצורה ממצה, המאפשרת לשקלל במדויק את משקלו של מרכיב זה בתמונה הכוללת, ובהינתן שעונש המאסר שהתביעה דורשת, במסגרת הסדר הטיעון, איננו נופל מחוץ למתחם הענישה, הרי שהשאלה שעל הפרק מתמקדת בכימות העונש בתוך הטווח הנטען על פי הסדר הטיעון. משכך, אין צורך לקבוע את מתחם עונש ההולם באופן מלא ומדויק. (ראה והשווה ע"פ 6943/16 גנדי גלקין נ' מדינת ישראל. פורסם בנבו. 28.1.18)

6. הנאשם נדון ביום 25.02.15 בת"פ 47140-07-14 של בית משפט זה, בין היתר ל-12 חודשי מאסר בפועל מיום מעצרו - 21.07.14, ול-9 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר, שלא יעבור עבירת אלימות שהיא פשע. אין חולק כי העבירה בה הורשע בתיק זה מפעילה את המאסר על תנאי. יצוין, כי באותו עניין הנאשם הורשע בעבירה של ניסיון שוד לאחר שניסה לבצע שוד בבית מרקחת על ידי הצגת פתק לעובדת המקום.

7. אנשים מבוגרים הם טרף קל למעשי שוד. קל ליטול מהם את רכושם בכח, קל להתגבר על התנגדותם לכך, וקל לברוח מהם מבלי להיתפס על ידם. נתונים אלה עלולים "לקרוא לגנבים" ועל כן יש צורך בהרתעת הרבים מפני ביצוע עבירות אלה. הדעת נותנת, כי הטלת עונשים חמורים על נאשמים שביצעו עבירה מסוימת, מועילה בהרתעת הרבים מפני ביצועה.

8. לנאשם עבר פלילי הכולל הרשעות בעבירות של איומים, ניסון שוד, סיוע לחבלה במזיד ושוד מזוין.

הנאשם ביצע את העבירה בזמן שתלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי. ניסיון לשלבו בהליך טיפולי בקהילה לא צלח בשל עזיבתו את הקהילה. מנגד, הנאשם בחור צעיר. נסיבות חייו קשות ומורכבות. אינני מתרשם שהוא בעל דפוסים אלימים ועברייניים מושרשים. אין ספק שהוא זקוק לטיפול, לסיוע ולהכוונה. כעת הוא מקיים זוגיות שנראה שהיא חשובה לו מאוד, ויתכן שיהיה בה כדי להניעו לעלות על דרך הישר. הנאשם הודה במעשהו והביע עליו צער וחרטה ואף ניסה להשתלב בהליך שיקומי, שנראה שבנקודת הזמן הזו תנאי המסגרת היו מעל לכוחותיו.

9. עונש המאסר לו עותרת התביעה מקיים יחס סביר לחומרת מעשה הנאשם בנסיבותיו ולמידת אשמו של הנאשם, והסכמת התביעה להפעיל חמישה מתוך תשעת חודשי המאסר על תנאי התלויים ועומדים נגד הנאשם בחופף לתקופת המאסר שתוטל עליו על העבירה כאן, מתחשבת בנאשם. כך שהטלת עונש זה על הנאשם לא תהיה בבחינת גרימת עוול לו. ובכל זאת, נראה לי שיש להטיל על הנאשם תקופת מאסר מעט יותר קצרה, שלא תשנה משמעותית את כובד העונש, אך יהיה בה ביטוי לעידוד סיכויי שיקומו.

10. נוכח כל האמור, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

א. 18 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו.

ב. אני מפעיל את המאסר על תנאי שהוטל על הנאשם בת"פ 47140-07-14. הנאשם ישא 4 חודשים ממנו במצטבר לתקופת המאסר שהוטלה עליו בתיק זה ו- 5 חודשים בחופף לה. בסך הכל על הנאשם לשאת 22 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו.

ג. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר, שלא יעבור עבירת שוד או ניסיון שוד.

ד. אני מחייב את הנאשם לשלם למתלוננת פיצוי בסך ₪5,000.

זכות ערעור בתוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ו ניסן תשע"ח, 11 אפריל 2018, בהעדר הצדדים.

עמוד 7

